

רע"פ 4803/14 - אלי מזרחי נ' מדינת ישראל

רע"פ 4803/14 - אלי מזרחי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 4803/14

אלי מזרחי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[15.07.2014]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 1.5.2014, בעפ"ת 24074-04-14, שניתן

על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש - עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפני בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 24074-04-14, מיום 1.5.2014, בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' ורד) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 2832-12-12, הכרעת דין מיום 18.2.2014 וגזר דין מיום 9.3.2014.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 13.10.2013 נהג המבקש ברכב בהיותו שיכור. לאחר ניהול הליך הוכחות, דחה בית המשפט לתעבורה את טענות ההגנה של המבקש, בהכרעת דין מנומקת ומפורטת, והמבקש הורשע בביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), ותקנה 169ב לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. במסגרת גזר הדין, נתן בית המשפט את דעתו לריכוז האלכוהול שנמדד בגופו של המבקש, שלא היה גבוה, וכן לנסיבותיו האישיות ולעברו התעבורתי התקין. לאורן של נסיבות מקלות אלה, ראה בית המשפט לתעבורה לסטות לקולה מעונש הפסילה המינימלי הקבוע בפקודה, תוך הבהרה שהתוצאה היא "לפנים משורת הדין". לאחר זאת, השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך 1,500 ש"ח; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 16 חודשים; 6 חודשי פסילת רישיון על תנאי, למשך שלוש שנים; והתחייבות על סך 10,000 ש"ח.
3. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בית המשפט המחוזי דחה את טענותיו של המבקש, וקבע כי אין בהן ממש. לענין גזר הדין נאמר, כי "גם אם בית משפט קמא לא פעל בדיוק בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, בגזרו את דינו של המערער [המבקש] בתיק זה, מי שיצא נשכר מהעניין הוא המערער [המבקש], משום שמתחם הענישה לא יכול להתחיל כקו תחתון פחות מעונש המינימום". לפיכך, נקבע כי אין מקום להחזיר את התיק לבית המשפט לתעבורה, והערעור נדחה.

4. הבקשה שלפניי, מתמקדת בטענה לפיה בית המשפט לתעבורה לא יישם כראוי את הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: תיקון 113), ועל כן יש מקום לקיים דין בעניינו של המבקש ו"לקבוע מתחם ענישה הולם ועונש ראוי למבקש, תוך קביעה כי עונש המינימום אינו הרף התחתון שבמתחם".
5. הענקת רשות ערעור "בגלגול שלישי", שמורה למקרים מצומצמים. הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה שנקבעו לשם כך בפסיקתו של בית משפט זה, שכן היא איננה מעוררת סוגיה משפטית כבדת משקל או שאלה החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, ולא נגרם למבקש עיוות דין או חוסר צדק כלשהו (רע"פ 4224/14 ברונשטיין נ' מדינת ישראל (24.6.2014); רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014); רע"פ 4081/14 אבדר נ' מדינת ישראל (19.6.2014)). לפיכך, דין הבקשה להידחות.
6. למעלה מן הצורך יובהר, כי גם לגופו של עניין, אין כל מקום לטענותיו של המבקש. כאמור, העונש שהושת על המבקש מהווה סטיה לקולה מעונש המינימום שנקבע בפקודת התעבורה, וזאת "לפנים משורת הדין". לאור זאת, מן הראוי לדחות על הסף טענות המופנות כלפי מידת העונש. לעניין יישומו של תיקון 113, הרי שגם כאשר גזר דין איננו מבטא באופן הראוי את הוראות התיקון, הדבר איננו מצדיק בהכרח את התערבותה של ערכאת הערעור (ע"פ 4815/13 מדינת ישראל נ' אלעוקבי, בפסקה 13 להחלטתי (1.1.2014)). על אחת כמה וכמה, כאשר טענה מעין זו מועלית במסגרת בקשה לרשות ערעור (רע"פ 4239/14 שוויקי נ' מדינת ישראל (25.6.2014); רע"פ 938/14 עזאמי נ' מדינת ישראל (3.4.2014)). במקרה דנן, מקובלת עליי מסקנתו של בית המשפט המחוזי, לפיה אין כל הצדקה להורות על החזרת התיק לבית המשפט לתעבורה, כאמור לעיל (השוו, בהקשר זה, לרע"פ 5911/13 חסון נ' מדינת ישראל (8.9.2013)). בשולי הדברים אציין, כי לכאורה, טענתו של המבקש, לפיה אין מקום לחפיפה בין הרף התחתון של מתחם הענישה לבין עונש המינימום הקבוע בחוק, איננה מתיישבת עם האמור בע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 לפסק דינו של השופט ח' מלצר (4.12.2013).
7. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת. ניתנה היום, י"ז בתמוז התשע"ד (15.7.2014).